

jsem si kopačky, které jsem si přinesl v batohu. Nasadil jsem si nárameníky, přesvědčil se, že jsou vepředu dotažené, a zapnul jsem si popruhy v podpaží. Narazil jsem si přilbu na hlavu, utáhl jsem ji a rozhlédl se, jestli je tam Orlando. V tom momentě mě zavolał trenér Rose.

„Smalls! Ke mně, okamžitě!“

Rose byl hlavní trenér. Byl to ten typ, co se přímo narodil pro kariéru v armádě, ale nebyl dost chytrý, aby trefil do náborové kanceláře. Ale i když svůj pravý osud minul, stejně nosil vojenský sestřih, hvízdal na píšťalku, štěkal rozkazy, hlásil čas po vojensku a nutil všechny, aby mu říkali Pane.

„Smalls,“ zavrčel, když jsem k němu doběhl, „jsou ti jasné parametry dnešního cvičení?“

Viděl jsem, jak mu nad horním rtem naskakují perličky potu a v jeho zrcadlových slunečních brýlích se odráží můj pokřivený obraz.

„Smalls! Máš nějaký problém? Nebo neumíš kváknout, když se tě na něco ptám?“

Nevěděl jsem, na co mu mám odpovědět – jestli mám problém nebo jestli neumím kváknout – a tak jsem radši mlčel.

„No tak dobře, Smalls, znova a pomalu,“ cedil skrz zařaté zuby. „Jsou... ti ... jasné... pa-ra-metry –“

„Jo,“ skočil jsem mu do řeči. Tohle jsem nesnášel – když se ke mně lidi chovali, jako bych trpěl imbecilitou, ne vztekem.

„Co jo?“

„Jo, já vím, že je kontakt zakázaný, takže nesmím po nikom jít.“

„Co? Kam že nesmíš jít?“